

frivillige Korps, han henviste til, og jeg ved ikke, om nogen med blot nogen Rimelighed kan regne med, at Tyskland efter at være traadt ind i Folkeforbundet og efter at være gaaet ind i Locarno-Aftalerne paa et Tidspunkt, hvor Tyskland atter er et fuldt og fast disciplineret Land, saaledes som det er i dette Øjeblik, skulde kunne lade frivillige Korps gaa over Grænsen til Danmark og indlade sig paa Forsøg paa at besætte større eller mindre Dele af Landet. Jeg tror oprigtig talt, at hvis vi skal regne med saadanne Muligheder, kommer vi ind paa at regne med Ting, som man overhovedet ikke kan indrette sig paa. Det vilde jo fra enhver tysk Regerings Side være et saadant Overmaal, et saa umenneskeligt Overmaal af Daarskab, at man ikke kan tænke sig, at selv de besynderligste Hjerner indenfor en tysk Regering nogen Sinde kunde finde paa at tillade, at noget saadant skete. Og at frivillige Korps fra Tyskland skulde gaa paa Erobringstog i Danmark uden den tyske Regerings Bifald og Samtykke — oprigtig talt, jeg ved ikke, om noget æret Medlem tænker sig den Mulighed.

Jeg ser da ikke, at der i alt dette er Grundlag af nogen Art for den Tankegang, som er fremsat til Gunst for Opretholdelsen af det bestaaende Militærvæsen. Det ærede Medlem Hr. Holstein rejste Spørgsmaalet, om Danmark kunde skabe sig Mulighed for et sejrrikt Forsvar, og af de to Spørgsmaal han knyttede til det, forstod jeg, at han tænkte sig, at denne Mulighed kunde tilvejebringes, hvis man fra dansk Side ofrede særdeles meget paa at forberede dette Forsvar. Jeg har aldrig faaet nogen Angivelse af, hvor meget det skulde være, men jeg tror, at det ærede Medlem i al Almindelighed tænker sig en meget betydeligere Anstrengelse end den, der hidtil har været Tale om under nogen af de Forhandlinger, der har fundet Sted. Men dernæst — og det var jo aabenbart for det ærede Medlem det afgørende — var det Forudsætningen, at man da kunde lægge det til Rette til at sikre sig Hjælp udefra. Jeg for min Del har aldrig været tilbøjelig til at bygge vor Tryghed paa Forventning om Hjælp udefra. Under tidligere Tilstande har det jo været saaledes, at Forventningerne om saadan Hjælp er glippet for Danmark, hver Gang den afgørende Situation forelaa. Det

ærede Medlem kan sige, at Verden er en anden efter Folkeforbundets Stiftelse, men hvis Forholdene var saaledes, at den store Kamp atter var brudt ud mellem afgørende Stormagter indenfor Folkeforbundet, da vilde i Virkeligheden Folkeforbundssystemet være sprængt, og da regner jeg for min Del ikke mere med den ene og den anden Gruppens militære Hjælp til Danmark, end man vilde kunne regne med den under andre Forhold. Denne Hjælp vil være afhængig af en eneste Ting: ikke om Danmark har nogle tusinde Soldater mere eller mindre, thi disse Soldater og den dertil knyttede Flaade vil i det farlige Øjeblik, hvis der virkelig er Betingelser for en saadan Styrkeprøve mellem Stormagter igen, altid blive rendt over Ende af den Stormagt, som er Danmark nærmest — men det afgørende vil være, om den almindelige Situation er af en saadan Beskaffenhed, at den Magt, der kunde ønske at komme Danmark til Hjælp overfor den anden, havde Mulighed for at gøre det med Udsigt til Sejr, med Udsigt til virkelig at have Fordel deraf i Kampen. Vi kan alle være enige om, at Tilstanden under hele den sidste Krig var saadan, at hvis Begivenhederne havde ført til Tysklands Besættelse af Danmark, vilde Vestmagterne lige til det afgørende Omslag i Efteraaret 1918 have været ude af Stand til at bringe Danmark nogen Beskyttelse eller Hjælp. Jeg for min Del tror derfor ikke, det kan nytte noget at indrette det danske Militærvæsen paa Forhaabninger om at kunne sikre sig en saadan Hjælp af den ene eller den anden Karakter. Det, vi kan regne med og haabe paa, er en Fredens Udvikling mellem Staterne. Vi kan regne med, at i den nærmeste Tid truer der ikke Danmark nogen direkte Fare. Fra Tyskland, som jo er den Stat, man atter og atter tænker paa, kan vel ingen regne med en saadan direkte Fare, saa længe Versailles-Fredens Aftaler gælder for tysk Militærvæsen. I en rum Tid vil vi da i Ro kunne overveje disse Spørgsmaal for Danmarks Vedkommende. Men naar Forholdene en Gang forvandles, hvis Tyskland atter bliver en Militærmagt, Frankrig og de andre Stormagter jævnbyrdig, og Krigen da kommer mellem disse Magter, da er det Militærvæsen, Danmark kan tilvejebringe, saa svagt, saa betydningsløst, at det paa ingen Maade kan danne nogen Betyggelse